

Gelu DIACONU (n. 26 noiembrie 1962, București) a debutat publicistic în 2004, în revista *Oglinda literară*, cu un grupaj de poeme. În 2006 a debutat în volum cu povestirea *Fabian*, apărută la Editura Marineasa din Timișoara.

În 2008 i-a apărut volumul *Antipoeme* (Editura Vinea), nominalizat la Premiul Național de poezie „Mihai Eminescu” Opus Primum, pentru debut în poezie.

Au urmat volumele *Resurse interioare* (Editura Marineasa, 2012), *blues* (Casa de Pariuri Literare, 2013), *Resurse umane* (Editura Vinea, 2016), *mother* (Editura Paralela 45, 2018), *Ziua în care a murit John Lennon* (Casa de Editură Max Blecher, 2019), *Tramvaie vechi, autobuze care nu mai vin* (Casa de Pariuri Literare, 2022) și *Resurse interioare* (reeditare, Casa de Pariuri Literare, 2022). De asemenea, în 2018, i-a apărut, la Editura Cartier, romanul *Sebastian*, pentru care a primit premiul „Cartea discretă a anului 2018” din partea Asociației Române a Creatorilor Culturali și Artiștilor (ARCCA). Cartea a intrat pe lista scurtă la Festival du Premier Roman, care se desfășoară anual la Chambéry.

În prezent administrează site-ul cultural www.omiedesemne.ro, care a primit, în 2021, Premiul „Promotorul cultural al anului” la Festivalul Internațional de Poezie și Muzică „Poezia e la Bistrița”. De asemenea, este realizator al podcastului „Biblioteca lui Gelu”, un proiect realizat în colaborare cu Dan-Andrei Deaconu și Mihai Deaconu.

Gelu Diaconu

KAULAS

R O M A N

ROTONDA
CARTIER

Cuprins

Capitolul 1	7
Capitolul 2	16
Capitolul 3	19
Capitolul 4	27
Capitolul 5	32
Capitolul 6	50
Capitolul 7	63
Capitolul 8	71
Capitolul 9	79
Capitolul 10	96
Capitolul 11	114
Capitolul 12	120
Capitolul 13	127
Capitolul 14	142
Capitolul 15	153
Capitolul 16	163
Capitolul 17	174
Capitolul 18	183
Capitolul 19	192

Capitolul 20	199
Capitolul 21	205
Capitolul 22	214
Capitolul 23	224
Capitolul 24	229
Capitolul 25	237
Capitolul 26	241
Capitolul 27	247

Capitolul 1

Ziua în care am crezut că o să mor a fost cea în care prietenii mei au aflat că sunt homo. Lumea pe care o știam s-a prăbușit atunci.

Dar uitate că n-am murit. Probabil că o să mă curăț totuși în timpul armatei, dar asta e altă poveste. Ce vreau să vă spun înainte de toate este că tot ce voi povesti aici s-a întâmplat cu adevărat. Dacă nu mă credeți, mergeți pe Aleea Compozitorilor, la blocul dinspre Restaurantul Drumețului, urcați la etajul zece și întrebați de profesorul Coriolan Trașcă. El este unul dintre cei care pot confirma. Ați putea să vorbiți și cu Johnny, băiatul lui, dar nu cred că e o idee bună, așa cum n-ar fi bine nici să încercați să-i trageți de limbă pe bătrânii mei. Sunt și așa destul de amărâți.

Dar, până să ajungeți acolo, am să încerc să vă conving eu însumi.

Aveam 17 ani când ne-am mutat pe Aleea Compozitorilor în toamna lui 1979, adică acum aproape doi ani. Primul tip pe care l-am cunoscut a fost băiatul profului Trașcă, Ionuț. Eram aproape de aceeași vârstă, însă m-a luat tare la început, fiindcă se credea un fel de veteran în cartier. Avea chitară, zdrăngănea la ea vreo trei piese de Mircea Vintilă și credea că e deja cineva. Jur că trăia cu impresia că le dă pe spate pe toate tipele de pe o rază de cel puțin doi kilometri în oricare parte a cartierului ai fi privit.

— Cum te cheamă, fraiere? m-a întrebat cu aerul că era normal să mă facă fraier din prima, ca să-și arate superioritatea.

— Ascultă, tu nu știi să vorbești...

— Hai, fraiere, lasă-mă cu astea, zi cum te cheamă!

— Tocmai încercam să-ți spun că ar fi bine...

— Băi, îmi zici sau nu cum te cheamă, ce naiba e cu tine?
Era limpede că nu prea aveam cum să-l conving să se poarte ceva mai cuviincios. Am înțeles în cele din urmă că pe cei pe care-i făcea fraieri îi considera prietenii lui.

- Horia Kaulas. Cu kapa.
- Cum?
- Kaulas.
- Ce nume mai e și ăsta?

I-am explicat în linii mari că unul dintre strămoșii bătrânului meu a fost un armator grec bogat, care s-a însurat cu o româncă, a rămas în Țara Românească și așa mai departe.

— I-auzi! Și voi de ce nu sunteți bogați? N-ați moștenit nimic de la grecu' ăla?

Atât a putut să înțeleagă din genealogia familiei mele.

Ūra să i se zică Ionuț și mi-a impus de la început să-i spun Johnny. Era cam aiurea alăturarea dintre prenumele lui și numele de familie. Johnny Trașcă mi se părea că sună cam nasol. Tipul însă era de neînduplecat. Nu-și dădea seama că-l făcea să arate ca un prost. Tipele îl cam luau la mișto, ăsta era adevărul.

Compusese o piesă, tot în genul folk, pe versuri de Eminescu. Era foarte mândru de ea și, înainte de a o cânta, își acorda mereu idioata lui de chitară, ca să fie sigur că-i iese. Jur că treaba asta dura cel puțin două ore. Îi aducea mereu îmbunătățiri, credea el. Uneori, când eram doar noi doi, mi-o cânta. La sfârșit mă întreba rânjind:

— Ia zi, fraiere, cum ți s-a părut? Nu-i așa că e trăznet?

Nu mi se părea că făcuse schimbări semnificative și trebuia să-l mint de fiecare dată că sună ceva mai bine. Adevărul este că sunt cam afon. Nu mă pricep deloc la muzică. Asta nu mă împiedica să-mi dau seama că piesa lui era cam nașpa. Nu i-o spuneam, fiindcă s-ar fi supărat. Asta e nenorocirea cu tipii ăștia care-ți zdrăngănesc o melodie la chitară și-ți cer părerea după aia: niciodată n-ar

fi în stare să accepte că piesa e proastă. S-ar simți jigniți dacă le-ai spune asta în față, jur că așa ar face.

Cred că a îmbunătățit-o de un milion de ori. Îi venea mereu câte o idee și, când ne întâlneam, după ce-și acorda chitara cel puțin câteva ore, mi-o cânta din nou. Ajunsesem să o ascult și în somn. Dimineața mă trezeam cu tâmpita de piesă folk a lui Johnny Trașcă în cap. Jur că mă apuca disperarea.

Cu toate astea, am devenit prieteni la cataramă. Datorită chitarei la care tot zdrăngănea alea trei piese de Mircea Vintilă, plus compoziția proprie, își făcuse o grămadă de prieteni. Recunosc că am îndurat să-l ascult și nu i-am spus niciodată ce credeam despre muzica lui, deoarece eram interesat să cunosc, prin intermediul lui, cât mai multă lume din cartier. În felul ăsta mi-am și făcut, de altfel, intrarea.

Bătrânul meu are 45 de ani și predă matematica la „Gheorghe Lazăr”. Asta nu m-a ajutat cu nimic când am vrut să intru la liceul ăsta. Adevărul este că întotdeauna am fost un dezastru când a venit vorba de examene, de teze și așa mai departe. Deși unii profesori credeau că sunt în stare de mai mult, aș putea spune că n-am reușit să iau pe bune niciun examen în viața mea. Sunt incapabil să învăț mecanic, așa cum făceau majoritatea colegilor mei. Cu toate astea, la unele lucruri aș fi în stare să le dau lecții, jur că da.

Când vine vorba de examene, nu pot să rețin aproape nimic. Materia îmi intră pe-o ureche și-mi iese pe cealaltă. Cred că, dacă aș fi fost pus în situația să învăț fără să știu că am de dat un examen, doar așa, de amorul artei, aș fi reușit mult mai mult. Altfel, parcă e un afurisit de blestem. Cum aud de examene, ceva se blochează în capul meu și nu mai pot face față.

Bătrânul meu s-a ambiționat să mă mediteze la mate, ca să nu am nicio problemă la examenul de admitere la „Gheorghe Lazăr”. Era pariul lui, după eșecul cu fratele meu.

Uite-mă, așadar, zile întregi închis în camera mea, muncind pe rupte ca să-mi bag în cap chestii pe care altfel le-aș fi putut învăța cu

ușurință. Problema este că lucrurile astea nu-mi spuneau nimic. Nu mă atrăgeau deloc. Asta e nenorocirea cu mine: când simt că ceva nu mă pasionează, sunt incapabil să asimilez. E ca și cum ai încerca să-i explici teoremele lui Euclid unui analfabet, jur că așa este.

Mintea mi se decupla automat de la toate ecuațiile și demonstrațiile și devenea un vid în care pluteau cifre și litere amestecate cu tot felul de gânduri, într-o dezordine de nedescris.

Pe bună dreptate, bătrânul meu era disperat. Chiar i-am spus că are tot dreptul să mă considere un cretin, fiindcă în general cam asta era realitatea. Cu toate că aveam o minte destul de ascuțită, problemele lui de matematică mă lăsau rece.

E drept, aveam momente când mă ambiționam și rezolvam cu ușurință ecuații destul de complicate. Asta îl înfuria grozav pe bătrânul meu. Să-l fi văzut cum înjura și trântea cărțile de birou! Jur că mi se făcea cam frică, dar, dacă ar fi fost să o încasez, era numai și numai din vina mea. Nu i-aș fi purtat pică dacă-mi dădea câteva după ceafă. În definitiv, era tatăl meu și trebuia să-l iubesc, să-l respect și așa mai departe.

Când se mai potolea, se așeza în fotoliu, își aprindea pipa și privea în gol. Se purta de parcă nu mai eram acolo. Mă întrista grozav că-l vedeam așa, dar n-aveam ce face. Obiectivele noastre nu erau aceleași.

Într-o zi m-a întrebat ce vreau de la viață. Răspunsul meu l-a dezamăgit și mai rău. Parcă îi căzuseră umerii, iar ochii îi deveniseră apoși, de parcă era gata să izbucnească în plâns.

— Nu vreau nimic de la viață, i-am spus.

Așa că a lăsat-o baltă cu matematica și mi-a spus că pot să fac ce mă taie capul de acum încolo, fiindcă pe el nu-l mai interesează. S-a dat bătut și îi devenisem cumva indiferent. Se purta cu mine ca și cum n-aș fi fost fiul lui, căruia îi dorea o soartă mai bună și așa mai departe.

Mama, care era profă de chimie tot la liceul Lazăr, m-a luat deoparte și mi-a spus cu o voce serioasă:

— Tatăl tău e foarte supărat pe tine!

De parcă n-aș fi știut deja că era supărat, dar mama a vrut să oficializeze, într-un fel, starea asta de lucruri. Am dat din umeri nepăsător.

— Trebuie să faci ceva cu viața ta, a adăugat mama.

Tocmai asta nu puteam să pricep: de ce eram obligat să fac neapărat ceva cu viața mea? Mi se părea că decurgea destul de bine și nu simțeam niciun disconfort, în sensul că, dacă nu s-ar fi îmbunătățit imediat, viața mea ar fi fost mai searbădă decât cea a tuturor adolescenților de pe planetă. Viața mea nu era nici mai bună, nici mai rea decât a altora, și aș fi continuat așa până la sfârșit, dacă aș fi putut. Dar ai mei aveau alte planuri și, probabil, voiau să realizez mai multe decât reușiseră ei. O chestie care te face, în orice caz, să-ți dorești să te îmbeți bine și să te arunci în cap de la etajul zece.

Chiar dacă bătrânul meu mi-a zis că pot să fac ce vreau, a fost doar o chestie de-a lui, spusă la nervi. Nu avusese nicio clipă de gând să mă lase liber. Mai mult decât atât, m-a obligat să mă înscriu la examenul de admitere de La liceul „Gheorghe Lazăr”. Era la începutul verii, în 1977, la câteva luni de la cutremur.

Normal că am picat, însă măcar m-au trântit destul de onorabil. Adică nu m-am făcut chiar de râs sau așa ceva. Pe lângă acel dezonorant 3,50 la matematică, am luat 9 la română. Cu media 6,25 nu aveai însă cum să intri la Liceul „Lazăr”, unde învățau nu mai tocilari și așa mai departe. Nu erai admis nici dacă ambii tăi părinți predau acolo de mulți ani. Sau poate că ar fi fost posibil în cazul în care ar fi tras niște sfori.

Numai că bătrânul meu era corectitudinea întruchipată. Ca să mă pedepsească, zicea el, m-a trimis cu dosarul la Liceul „D.G.”, adică la cel mai tâmpit liceu cu profil industrial din tot Bucureștiul, dacă se putea închipui așa ceva. Nu eram chiar supărat că m-am înscris acolo, ba chiar mi s-a părut o idee bună. Nivelul era destul de scăzut și puteam fi, fără să fac cine știe ce eforturi, unul dintre

LIBRIS We know books
cei mai buni. În plus, puteam avea mult mai multă libertate decât la Liceul „Lazăr”.

Mama era totuși de partea mea și zicea tot timpul că o să-mi revin în cei doi ani de până la examenul de treaptă, așa că o să pot da din nou examen la „Gheorghe Lazăr”. Adevărul era că nici nu-mi trecea prin cap să fac așa ceva. În privința asta eram de o încăpățănare care l-ar fi scos din sărite și pe cel mai calm om din lume. Iar bătrânul meu nu era nici pe departe un tip calm.

Era totuși un om bun și uneori mă întrista foarte mult să-l văd așa amărât. Aș fi făcut ceva ca să-l scot din starea aia tâmpită, dar nu prea știam ce. Dacă era după el, l-aș fi putut face fericit doar dacă luam afurisitul ăla de examen. Adică, se înțelege, dacă primeam o notă mult mai bună la matematică. Dar asta, după cum vedeți, n-a fost posibil.

Din moment ce-mi puneam ceva în cap, era foarte greu să mă convingă cineva să mă răzgândesc. V-am mai spus că sunt foarte încăpățânat. Cea mai cumplită pedeapsă din lume nu m-ar fi putut face să mă schimb.

La „D.G.” am reușit să-i scot din sărite pe majoritatea profesorilor. Cred că era ceva ca o boală. Nervii profesorilor erau destul de zdruncinați. Nu puteai să-i convingi că doar atât poți. Trebuia tot timpul să te depășești, să dai mai mult. Nimeni nu-și punea problema că s-ar putea să fie totuși prea mult pentru unii. Învățam doar atât cât să-mi asigur media de trecere. După două note bune sau foarte bune (care erau foarte ușor de obținut), nu mai învățam nimic. Îmi pierdeam interesul pentru materia respectivă. Iar profesorii doar atât așteptau, ca să-mi toarne la note proaste.

Doar tezele îmi țineau cât de cât interesul treaz. Nota la teze conta foarte mult pentru media trimestrială, așa că mă străduiam să obțin calificative cât mai bune, de preferință note maxime. Și le obțineam, spre exasperarea profesorilor, care îi chemau tot timpul pe ai mei la școală, fiindcă și ei erau convingși că puteam mai mult și că-i luam la mișto cu atitudinea mea. Nimeni nu credea că ăsta

sunt, adică un tip care se plictisește foarte repede. Și, drept să vă spun, cred că la „D.G.” se strânseseră cei mai plictisitori profesori din țară. Ai fi zis că dăduseră un examen special și dur, ca să-și demonstreze teoriile plicticoase.

Mustrările lor n-au valorat nici cât negru sub unghie.

Când mă simțeam trist de nu mai puteam din cauza situației, mă duceam în Parcul Moghioroș, mă așezam pe o bancă lângă lac și stăteam ore în șir acolo. Aruncam cu pietricele în apă sau mă uitam la copiii care se jucau la groapa cu nisip. Dumnezeu, îi invidiam atât de mult! Mi se rupea sufletul gândindu-mă la soarta mea, în comparație cu a lor. Nu le păsa decât de joacă, nimic altceva. Nu trebuiau să rezolve probleme tâmpite la matematică și nici să se ducă zilnic la cel mai prost liceu din București. Era suficient să fie copii și să se comporte ca atare, nimic mai mult.

Îmi doream nespus de mult să fi rămas ca ei și să nu am tot felul de responsabilități pe care nu le înțelegeam. Nu puteam să-mi explic de ce crescusem și eram obligat, în consecință, să fac lucruri care nu-mi spuneau absolut nimic. Un castel de nisip construit cu gălețele mi se părea mai frumos decât cea mai fascinantă teorie matematică din lume.

Odată am făcut, din senin, un fei de grevă a foamei. Nu prea știam ce semnifică gestul meu și nu-mi puteam explica termenul de „grevă a foamei”. Mai mult decât atât, cred că-l vedeam mai mult ca pe un experiment, ca să văd cât sunt în stare să rezist și cât sunt ai mei dispuși să îndure alături de mine. Nu voiam să obțin neapărat ceva, cât voiam să demonstrez că exist, că sunt o ființă cu anumite nevoi, nu numai cu responsabilități. Și, mai important decât atât, că sunt diferit față de ceilalți, că nu sunt doar unul din turmă, că am și eu mica mea personalitate. Iar cel mai bun lucru pe care-l puteam face era să refuz mâncarea, pentru a-i forța pe ai mei să mă vadă cu adevărat.

Numai că îngrijorarea le-a indus sentimentul ăla absurd de panică, așa că s-au gândit că cel mai bun lucru pe care-l puteau face,

la rândul lor, era să mă ducă, după trei zile în care nu băusem decât ceai vag îndulcit, la medic.

Mama, săraca, era cea mai afectată. Își frângea mâinile și ar fi fost în stare să intre și ea în greva foamei, dacă ar fi știut că asta m-ar fi putut convinge să renunț la propria grevă a foamei. Tata, în schimb, se întunecase la față și ieșea mereu în balcon ca să tragă din pipă. Cred că tutunul îl mai calma. Om practic, era pus într-o situație în care nu avea nicio soluție. Nu putea să-mi bage mâncarea pe gât, asta era sigur.

M-au internat și mi-au pus tot felul de perfuzii. De mâncat însă, tot nu mâncam. Ce eram eu slab, dar ce slab devenisem după perioada asta! Aveam pielea mâinilor transparentă. Vasele de sânge mi se vedeau de parcă lumina trecea prin ele. De la un moment dat numai ideea de mâncare solidă îmi făcea greață. Ceva se defec-tase în creierul meu și lucrurile nu mergeau deloc bine.

Cel care m-a salvat a fost nebunul de frate-miu. A venit la spital în vizită cu un carton plin cu cele mai suculente și mai dulci pră-jituri din lume. Amandine, cataifuri, savarine, violete și așa mai departe. S-a așezat lângă mine pe pat, fără vorbe de consolare sau așa ceva, și a început să mănânce ca dementul. Făcea tot timpul „mmm, mmm” și se lingea pe degete, de parcă el fusese în gre-va foamei și nu pusese nimic în gură de câteva săptămâni. Rânjea la mine cu gura plină și cu dinții pictați cu crema amandinelor.

De poftă, am mâncat două prăjituri, una după alta. Normal că mi s-a făcut rău. Am vomitat până mi-au ieșit ochii din cap. Ice-neam ca un bețivan, aplecat deasupra vasului de WC, iar frate-miu mă ținea de frunte. Când a venit medicul, numai că nu s-au luat la bătaie. Au făcut scandal, s-au înjurat și așa mai departe.

Din momentul ăla mi s-a făcut din nou foame și am început să mă hrănesc normal, însă treptat. Mi-am revenit destul de repede și am plecat din spital în câteva zile. Nimeni însă nu s-a gândit la adevărata cauză a episodului prin care trecusem. Nu și-au pus problema că, de fapt, era modul meu de a mă revolta împotriva re-

gulilor tâmpite care mi se impuneau. Toți, în afară de fratele meu, au tras concluzia că sunt răsfățat și întâmplarea a fost cauzată de un moft.

Dacă mă întrebați pe mine, nu pot decât să vă spun că așa se întâmplă aproape mereu: când te enervezi că nu găsești un lucru și îl cauți cu și mai multă înverșunare, nu-l vezi nici dacă e sub nasul tău, iar cei din jurul meu erau prea orbiți de propriile păreri ca să vadă adevărata cauză a bolii mele închiphuite.